

15 JULI 1926

No. 14

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Daarom zal Ik eenen man voor Mijn volk verwekken die hen,
gelijk Mozes de Kinderen Israëls leidde, zal leiden.

L. en V. 103: 16.

TER HERINNERING AAN DE UTAH-PIONIERS.

DOOR J. P. LILLYWHITE.

Het blijft steeds een bron van inspiratie om het verhaal te lezen of te hooren vertellen van de kloeke daden, de prachtige voorbeelden van geloof en godsvrucht van de pioniers van Utah. Er is misschien geen tweede geschiedenis in de wereld, welke die der Mormoonsche pioniers kan evenaren met hun marsch van meer dan duizend mijlen, over woestijn en bergstreken, nog onbetreden door een blanke, slechts onveilig gemaakt door den woesten Roodhuid en de wilde beesten.

De meesten dier pioniers hebben nu hun reis voortgezet naar een Gelukkiger Land en hun moedige daden zijn nu slechts een nagedachtenis geworden, doch de vele wonderschoone dingen, die zij bereikten en die sinds behaald zijn door hun onvermoeide en kloeke pogingen, dewelke nog uitblinken als heilige oogenblikken om de herinneringen in de harten hunner nakomelingen en medestrijders voor recht en waarheid te doen herleven, leven nog steeds voort. Zij zijn bovendien een aanmoediging voor hen, die nu

voortzwoegen langs den levensweg, voort tot geluk en succes.

De levens van de pioniers doen ons altijd gedenken dat ook wij onze levens veredelen kunnen en bij ons sterven voetsporen achterlaten, ja, voetsporen welke een ander, misschien deze ziende, zullen aanmoedigen om zijn reis voort te zetten. Het leven der pioniers doet ons ook gedenken dat de weg, die naar waar succes leidt, immer omringd zal zijn van moeite en kommer, en lijden en geduldig streven vereischt; dat het groote levensdoel van vrede slechts bereikt kan worden door gewillige opoffering.

Wie waren die heiligen of gunstgenooten, van wie de Psalmist zong, zooals het beschreven is: „Verzamel Mij Mijne gunstgenooten, die Mijn verbond maken met offerande”?

Waren zij diegenen, die het bloed van beesten voor het altaar, of het menschelijk bloed op het slagveld vergoten? Neen, het waren zij, die vurige tranen stortten op het altaar des harten; de gewillige offeranden van mannen en vrouwen in den dienst van God en Land, voor de eeuwige verbetering van het menschdom en de oprichting van oorden van toevlucht, van vrede en veiligheid, voor vermoeide, terneergedrukte kinderen van God, waren de offeranden, waarover de Psalmist zong.

De z u l k e w a r e n d e U t a h - P i o n i e r s !

Slechts God alleen weet hoeveel zij zwoegden en smeekten, opofferden en arbeidden, om voor hun nakomelingen en de geheele wereld de schoone vallei te bereiden temidden der eeuwige heuvelen. Juicht! Gij bergen, van vreugde! Gij heuvelen, verkondigt luide de wonderbare daden van deze edele mannen en vrouwen!

In het jaar 1844, achteraf gelegen in den staat Illinois, aan den oever der Mississippi, lag een schoone stad met een statigen tempel, wiens spitsen naar den hemel wezen. Een stad, bewoond door twintig duizend Godvreezende, vrijheidlievende en zelfopofferende menschen. Een stad, die zij gebouwd hadden onder omstandigheden van de grootste armoede en de grootste verduring, gepaard met ontzaglijke opoffering.

Niet zoo lang echter was dezen bedrijvigen heiligen toegestaan om hun vredevolle woonplaats te genieten. Het is een gezegde, dat „zou gauw als een tempel van aanbidding tot God gebouwd is, bouwt Satan een paleis dat daaraan grenst”, en zoo was het met de heiligen in de schoone stad Nauvoo.

Hun rust en vrede was hen niet lang vergund. Des Satan's macht ontblootte zich gauw in de gedaante van verraders en de oude vijanden van wet en gerechtigheid.

Met het voorbijgaan der dagen en weken groeide ook de strijd heviger. Een donkere wolk hing over de stad der Heiligen. Hun profet en zijn getrouwe broeder werden naar de Carthage-gevangenis gelcid, overgeleverd in de handen der bloeddorstige oproer-

lingen en ten slotte in koelen bloede vermoord onder het oogluikend toezicht der wet van den grooten staat Illinois. Zooals een leeuw, nog niet verzadigd met het bloed des herders, dreven de bloeddorstige ijveraaars, priesters en oproerlingen ook zelfs de kudde en de lammeren ter slachting. En zoo geschiedde het, dat de eens zoo schoone stad Nauvoo verwoest werd en haar inwoners vermoord of verdreven in de wildernis.

Zestien duizend mannen, vrouwen en kinderen, verbannen buiten de grenzen van beschaving, werden genoodzaakt rond te dolen als pelgrims, dakloos en verlaten, in een woeste prairie. Er is geen gelijke in de geschiedenissen der wereld aan deze ontvluchting van Nauvoo in Febr. 1846.

Israël's uittocht uit Egypte was uit een heidensch land, vol afgodendienaars, naar een vruchtbare streek, het land van Kanaän, door den Heere aangewezen voor Zijn verkoren volk.

De pelgrims, die naar Amerika vloden om ongehinderd God te dienen volgens de ingevingen van hun geweten met hun landgenooten, kwamen vanuit een volk onder dwingelandij, een volk, dat geen aanspraak maakte op maatschappelijke of geestelijke vrijheid. Doch dit volk, dat afstamde van deze moedige pelgrims, was genoodzaakt te vluchten door andere nakomelingen van dezelfde pelgrims, alleen omdat zij verschilden in opvattingen en praktijk van godsdienst.

Plaatsruimte laat niet toe dat de geschiedenis van de verwoesting, plundering en moorden hier uitvoerig beschreven wordt, welke toegepast werden op deze vluchtende heiligen door de bloeddorstige benden, stilzweigend toegestaan door den gouverneur Ford, van Illinois, met zijn handlangers. Ook hun onechte Amerikaanse handelingen zijn zonder weerga in de geschiedenis, tenzij het de verraderlijke manoeuvres zijn van gouverneur Boggs, van Missouri.

Zestien duizend Godvreezende, vrijheidlievende mannen, vrouwen en kinderen in de wildernis verstooten, in het hartje van den winter, met geen ander dak boven hun hoofden dan de blauwe hemeltrans en geen andere vrienden dan de inboorlingen en wilde dieren der woestenij. Geen pen zal ooit in staat zijn om de helft van de geschiedenis van hun lijden en wedervaringen te beschrijven.

Gedreven buiten de grenzen van het land en de bescherming van de vlag die zij beminden, waarvoor zij zouden willen strijden en sterven, en dit alles omdat zij verschilden in hun godsdienstige opvattingen, en dan ook dit nog in een land, welks grondwet godsdienstige vrijheid voor allen beschermdde.

Doch, „Laat Mij de wrake, Ik zal vergelden”, zegt de Heere, en zonder twijfel zal het geween van deze bannelingen nog ten

hemel stijgen voor herstel, en zal de aarde moeten verzoenen voor hun bloed.

Verbannen buiten de perken der beschaving en de deuren van hun land als het ware gesloten achter hen, moest deze schare pelgrims nu naar een andere richting uitzien voor een woonplaats en dus gingen zij voort tot in de westelijke streken van Iowa.

Het was, terwijl zij gekampeerd waren op de plaats, nu Council Bluffs geheeten, dat de roepstem van het gouvernement tot hen kwam voor soldaten. Het land, dat hen als het ware verstooten had buiten zijn grenzen, dat toegestaan had dat hun huizen en erven geplunderd, verwoest of verbeurd, en hun mannen, vrouwen en kinderen gehavend, vervolgd en vermoord werden, beriep zich nu op deze bannelingen en vroeg hen voor 500 gezonde mannen, de kracht en de bloem van het kamp, om te vechten voor het vaderland tegen Mexico. Overgelaten aan de genade der Roodhuiden en wilde beesten, verbannen buiten het bereik van beschaving, konden zij, wilden zij deze mannen missen? Wat zou het antwoord van hun leider zijn op dezen onverwachten oproep van het gouvernement? Zulke vragen deden de ronde in het kamp. En toch was het hun land dat riep, dat land tot hetwelk hun voorvaderen gevloeden waren, voor hetwelk die patriotten gevochten en geleden hadden, wier heldendaden onder de hoogste en heiligste vermeld staan. Amerika, Land van Zion, de plaats voor de heilige stad, die zij of hun kinderen nog moesten oprichten op haar verkoren en geheiligden grond! Ook zulke gedachten maakten opgang.

Niet lang echter bleven zij onbeantwoord. „Gij zult Uw bataillon hebben, kapitein Allen”, zeide Brigham Young, „en als er niet genoeg mannen zijn, zullen we vrouwen zenden.” Onmiddellijk nam het recruteeren van het bataillon een aanvang in het geheele kamp van Israël en binnen drie dagen was de landmacht aangeworven, georganiseerd en gereed voor den marsch.

De geschiedenis van deze dappere, trouwe en krachtige mannen en hun ongeëvenaarden marsch over het vasteland, kan hier niet beschreven worden: genoeg zij het, dat zij eveneens zonder weerga is.

Toen het bataillon vertrokken was, moest het kamp nu verder het overblijfsel van zijn sterkte uitrusten en verder westwaarts trekken, dieper in de wildernis, want deze arme bannelingen waren vastberaden een tehuis te vinden buiten het bereik van hun vijanden, indien dat mogelijk was, waar zij God konden aanbidden volgens de ingevingen van hun eigen geweten en in stipte gehoorzaamheid aan God's geboden. Dientengevolge, op den zesdienden dag van April 1847, werd het kamp opgebroken en de moeilijke reis van meer dan duizend mijlen naar het Westen aangevaard, over een onbekende en onbetreden woestijn van vlakke en berg.

Het verhaal van de moeilijkheden, het lijden en de opofferingen van deze dappere mannen en vrouwen, kan nimmer in zijn volheid verhaald worden. Gekweld door den woesten Roodhuid, gegroet door het gehuil van den hongerigen prairiewolf, trokken zij voort door de heete zanden onder de brandende zon, een spoor banend voor de duizenden verschoppelingen die zouden volgen. Het spoor was afgebakend door verlaten graven van hun geliefde dooden.

Ach, hoe slaafden en zwoegden zij en maakten opofferingen om den weg te bereiden voor hen die moesten volgen! Zooals de Zoon van God over het pad, dat naar Calvaria leidde, trokken deze kloeke mannen en vrouwen voort, steeds maar voort, over een onbegaanbaar pad, bevlakt door het bloed van hun bloedende voeten, naar de valleien der eeuwige heuvelen.

Het was op den vier en twintigsten dag van Juli 1847, nu negen en zeventig jaar geleden, dat de voorhoede van de Utah-Pioniers te voorschijn kwam uit de Emigration Canyon en de Salt Lake Vallei betraden, toen destijds slechts een naakte vlakte, weerzinwekkend en afstootend, doodsch, net als het eenzame gehuil van den prairie-wolf. De toestand van dit land te dien tijd wordt het best beschreven door de woorden van Daniël Webster in een betoog in den senaat tegen de uitbreiding der westelijke grenzen van de toenmalige Vereenigde Staten, waarin hij zeide: „Wat moeten wij doen met deze uitgestrekte, waardelooze oppervlakte? Deze streek van woestelingen en wilde beesten, van woestijnen van schuivende zanden en wervelwinden van stof, cactus-planten en prairie-honden? Voor wat nut kunnen wij ooit hopen deze groote woestijn te gebruiken, of deze eindelooze bergketens, ondoordringbaar verwarrend en tot hun voeten bedekt met eeuwige sneeuw?” Het was naar het hart van deze onherbergzame streek, duizend mijl van elke beschaafde plaats, dat Brigham Young, Amerika's grootste kolonie-stichter, zijn verbannen volk leidde en door zijn genie en kracht en hun vereenigden ijver, onder de zegeningen van Goddelijke Voorzienigheid, de woestijn onderwierp en de wildernis liet bloeien als een roos, terwijl zij de grondleggers werden van honderden steden.

Het eenzame pad van de 143 mannen, 3 vrouwen en 2 kinderen, de voorhoede der pioniers, volgende, kwamen nog duizenden en tienduizenden en maakten hun vreedzame tehuizen in de valleien temidden der heuvelen. Deze heuvelen en dalen, die in de woorden van Daniël Webster zoo weerzinwekkend en doodsch schenen, zijn als het ware een rots van toevlucht en een haven van rust en vrede geworden voor honderdduizenden van hun kinderen en geloofsgenooten. Deze bergen en dalen zullen nog eens letterlijk bezaaid zijn met heiligen van God.

Binnen de zoomen van dezen wonderschoonen staat liggen de rijkdommen van alle eeuwigheid, geestelijke en maatschappelijke. In deze kluizen der bergen liggen opgesloten de onschatbare delfstoffen der aarde in rijken overvloed. Op de hellingen der bergen grazen nu millioenen schapen en runderen. De vruchtbare valleien tieren weelderig met landbouw en plantengroei. Plaatsen, bedrijvig met nijverheid, worden bewoond door de beste menschen die op Gods groenen aardbodem aangetroffen kunnen worden.

Wel mogen wij Utah het „Binnenlandsch gebied” noemen. Niet alleen is zij de „Ster” van het Westen, doch zij is de „Ster” van de geheele wereld. In waarheid kunnen wij zingen:

„Hoog op der bergen kruin, daar wappert een banier,
Komt, hoort naar de bazuin, de ware leer is hier.”

Het is de banier van licht en waarheid, want Utah neemt een eersten rang in in opvoedkunde en kennis van God. Hier is het waar reine deugd en eerlijke mannelijkheid altijd zegepralen.

Ja, Mocht 's menschen keus ook variceren,
Gij blijft een Godgezegend land.
U kennend, moet men U vereeren,
Schoon Utah, Ster van 't Westerstrand.

Ik bemin het gebergte van Efraïm, met zijn kloven, rotsen en heldere stroomen. Ik ben geboren en grootgebracht onder hun schaduw en heb genoten van de vrijheid en vrede, en mij behoed en veilig gevoeld in zijn vredige valleien.

Gij bergen hoog en dalen schoon,
Gij dorpjes in het groene loover,
Gij held're beek en reine bron,
Gij zachte bries met Uw getoover.

Ach, hoe 'k U min, 'k kan 't U niet zeggen,
Noch 't verlangen naar U, als ik dwaal.
Mijn hart kan slechts een beê verbergen
Dat God U immer zeeg'nen zal.

Als een licht, dat van Calvaria ons toeroept tot het Land van Eeuwig Geluk, zoo blinkt Utah het helderste van alle sterren in „Old Glory”*), als een banier van waarheid, vrede en geluk voor de geheele wereld.

God zegene Utah en de heerlijke nagedachtenis van haar moedige pioniers.

*) Amerikaansche vlag.

AFSCHEIDSGROET.

Van John D. Kooyman.

Oud Holland zeg ik thans vaarwel,
Ik ga U weer verlaten,
Ik kwam naar U op God's bevel,
Om Zijn boodschap hier te laten.

Een boodschap van den grooten dag,
De tweede komst des Heeren,
Die dra zal komen met gezag,
En op deez' aard' regeeren.

Het zuiv'ringsproces, lang voorspeld
Door Zieners en Profeten,
Van veel ellenden vergezeld,
Wordt d' aarde uitgemeten.

„Verlaat den weg van zond' en dood,
Volg Mij naar hooger sferen,
Vergeet niet dat 'k reeds lang gebood
Mijn voorbeeld steeds te eeren.

Eer Mij, zooals ik Vader eer,
In al Uw doen en laten,
Dan zal Mijn Geest zooals weleer,
U geene weezen laten.”

Dat is de boodschap van den Heer,
Waarmee ik was gezonden,
Om 't Woord nu voor den laatsten keer
In Neerland te verkonden.

Ik kwam als 't waar met schuld belaân
Voor 'tgeen ik had ontvangen.
Dit af te doen door mijne daân
Ziet, dat was mijn verlangen.

Heel mensch'lijk had 'k uitgedacht
Het is mijn plicht in 't leven.
Zoo dacht ik, 't wordt van mij verwacht
Van 'tgeen ik heb te geven.

Maar door te geven werd mijn schat
Vermeerderd vele malen.
De Heere gaf bij wat ik had;
Meer dan ik kon betalen.

Maar Godes Geestes fluistert zacht
 Laat dit Uw hart niet smarten.
 Hetgeen Ik van den mensch verwacht,
 Is een gewillig harte.

O! Wijsheid Gods, onpeilbaar diep,
 Wie kan Uw werk doorgronden
 Gij hebt doordat Gij Joseph riep,
 Die waarheid doen verkonden,

Dat goeddoen wordt met goed beloond,
 En 't kwade straft het kwade.
 Geen daad wordt in zichzelf verschoond,
 Elk' handeling heeft zijn gade.

Doordrongen dan met dit gevoel,
 Dat wat ik zaai zal 'k oogsten,
 Stel ik in dit leven mij ten doel,
 Te doen den Wil des Hoogsten.

Ontslagen van mijn zending hier,
 Doch niet om nu te rusten,
 Ga 'k met vernieuwde kracht en spier
 Nu weer naar Zion's kusten.

En met de hulp des Heeren, 'k ga
 Zijn zaligheid verspreiden,
 Opdat bij 't duizendjarig rijk,
 Velen Zijn komst verbeiden.

Verlost — gereinigd zij ons lot,
 Door offering verkregen,
 Van eigen lust en zingenot,
 Om te wand'len op God's wegen.

Vaartwel! Gij broed'ren vriendschaar,
 Op Neerland's drasse gronden.
 Ik heb terwijl 'k vertoefde daar,
 Moeders, Vaders, veel gevonden.

Mijn bede is dat God U al
 Voor 't goed mij 'daan wilt loonen,
 Dat Gij in wandel wezen zal
 God's dochteren en zonen.

Laat deez' gedachte met ons zijn.
 Dat goeddoen zij ons streven.
 Dan wacht aan 't eind voor U en mij
 Een eeuwig zalig leven.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

WAT IK ZAG IN EGYPTE EN HET HEILIGE LAND.

Door Perris S. Jensen.

(Slot.)

Den volgenden dag reisde ik over den verlaten, heuvelachtigen weg, die van Jeruzalem naar de Doode Zee leidt, tot de rivier de Jordaan en de plaats der oude stad Jericho. Het was langs dezen weg, dat de man aangerand werd door dieven en door den barmhartigen Samaritaan verzorgd werd, nadat de priester en Leviet voorbij waren gegaan en hem hadden laten liggen. Dit is de eenzaamste, meest verlatene plaats, die ik ooit in mijn leven gezien heb. Het is droog en woest en de zon blaakt alles meedoogenloos. Geen boom, noch grasscheutje, kan daar gezien worden, alleen de naakte heuvelen, die de schuilplaatsen voor de roovers vormden. Over dezen weg moesten de Samaritanen reizen om naar Jeruzalem te gaan, daar zij bevreesd waren om direct van Samaria naar Jeruzalem te reizen, vanwege de haat tusschen de Joden en de Samaritanen en dientengevolge werden zij genoodzaakt om eerst naar Jericho te gaan en van daar naar Jeruzalem.

Ik klom op de overblijfselen van de muren van Jericho, welke door de macht Gods neergeveld waren door de aanrukkende troepen van Israël. De tegenwoordige plaats Jericho is slechts een gehucht en verscheidene mijlen verwijderd van de oorspronkelijke plaats der stad.

Op den oever der Jordaan hielden wij halt op de plek waar Christus gedoopt werd en niet ver van de plaats waar de wateren der Jordaan gescheiden waren, zoodat Israël op drogen grond doortrok. Aantallen Egyptische pelgrims waren hier aan het baden, daar zij gelooven dat er een zekere genezende kracht in dat water is. Voor een iegelijk, die deze plaats in de Jordaan gezien heeft, kan er geen twijfel meer bestaan hoe Christus gedoopt is. Het water is diep en zelfs nabij den oever komt het tot boven de lendenen van een volwassen persoon; zelfs was het water zóó diep, dat het noodig was voor God om de wateren op een „hoop” te rijzen, zoodat Zijn verkoren volk er door kon trekken.

Schilderstukken, welke Onze Heiland voorstellen, in het water staande tot aan de enkels, terwijl Johannes water giet op het hoofd van Jezus, mogen misschien den smaak streelen van den kunstschilder, doch zekerlijk zijn zij niet op waarheid gegrond. Niet

alleen is de Jordaan diep, maar eveneens is zij modderig, hetwelk Naäman, de Syriër, wel wist toen hij ziede: „Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damaskus, beter dan alle wateren van Israël? Zou ik mij in die niet kunnen wasschen en rein worden?”

Ik genoot het voorrecht om per automobiel van Jeruzalem naar Nazareth te rijden, waar onze Heiland als een kindeke „wies op, en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid”, en vandaar naar het dorp van Tiberias, op de kust van de Galileesche Zee, waar Christus Petrus, Andreas, Jacobus en Johannes, eenvoudige visscherslieden, ontmoette en hen in den dienst des Vaders riep, zeggende: „Volg Mij, en Ik zal U visschers der menschen maken.” Van een afstand zag ik het vlek der stad Kapernaüm, waar vele van Christus' grootste wonderen gewrocht werden. Deze stad, evenals Jeruzalem, verwierp de getuigenis van den Zoon van God en was verwoest. Christus' zelve voorspelde haar verwoesting, zeggende: „En gij Kapernaüm! die tot den hemel toe zijt verhoogd, gij zult tot de hel toe neder gestooten worden; want zoo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zoude tot op den huidigen dag gebleven zijn.” Kapernaüm was geheel en al verwoest en slechts een enkele ruïne toont de plaats aan van de eens zoo trotsche stad.

Reizende van Jeruzalem naar Tiberias, bezocht ik vele interessante plaatsen. Ik hield bij Jacob's bron stil, waar Jacob zijn kudde van water voorzag, en waar Christus met de Samaritaansche vrouw sprak, haar een belofte gevende van „levende wateren, springende ten eeuwigen leven.” Dit is nabij Beth-El, waar God aan Jacob verscheen en een verbond met hem oprichtte. Ik reisde langs Samaria en Sichem, beroemd in de Bijbelsche geschiedenis, en bezocht Kana, waar het water in wijn veranderd was.

Op deze reis had ik een schitterende gelegenheid om de Joodsche nederzettingen te bestudeeren, die over geheel Palestina verrijzen, getuigend van het feit dat God Zijn uitverkoren volk niet vergeten heeft, maar nu wederom Zijn hand heeft gezet om haar woeste plaatsen te verlossen en de wildernis te doen bloeien. Ik herinnerde mij de profetische woorden van Ezechiël: „En ik zal u een nieuw hart geven, en zal eenen nieuwen geest geven in het binnenste van u, en Ik zal het steenen hart uit uw vleesch wegnemen, en zal u een vleeschen hart geven. En Ik zal Mijnen Geest geven in het binnenste van u, en Ik zal maken dat gij in Mijne inzettingen zult wandelen, en Mijne rechten zult bewaren en doen. En gij zult wonen in het land dat Ik uwe vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot eenen God zijn. En Ik zal u verlossen van al uwe onreinheden, en Ik zal roepen tot het koren, en zal dat vermenigvuldigen, en Ik zal geen honger op u leggen. En Ik zal de vrucht van het geboomte en de inkomst des velds vermenigvuldigen; opdat gij de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. Dan zult gij

gedenken aan uwe booze wegen en uwe handelingen, die niet goed waren, en gij zult eene walging van uzelf hebben over uwe ongerechtigheden en over uwe gruwelen. Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere Heere, het zij u bekend! Schaamt u en wordt schaamrood van uwe wegen, gij huis Israëls! Alzoo zegt de Heere Heere: Ten dage als Ik u reinigen zal van al uwe ongerechtigheden, dan zal Ik de steden doen bewonen, en de eenzame plaatsen zullen bebouwd worden; En het verwoeste land zal bebouwd worden inplaats dat het een verwoesting was, voor de oogden van een ieder, die er doorging. En zij zullen zeggen: Dit land, dat verwoest was, is geworden als een Hof van Eden, en de eenzame, en de verstoorde steden zijn vast en bewoond. Dan zullen de Heidenen, die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten dat Ik, de Heere, de verstoorde plaatsen bebouw, en het verwoeste beplant."

Op één plaats in het bijzonder, een nauwe vallei nabij Nazareth, zag ik de hand des Heeren geopenbaard. Deze vallei, bekend in den Bijbel als de Vlakten van Jezreël, heeft woest en ledig gelegen voor eeuwen. Vele malen hadden de Arabieren getracht om hier nederzettingen te beginnen, maar vanwege de ongezonde toestanden, faalden zij telkenmale in hun pogingen. Er was een bron in de laagte, „de Vergiftige Bron” genaamd, want zij zeiden indien iemand drinken zoude van dat water, die zoude sterven.

Eenige jaren geleden geraakte deze vallei in handen van Joodsche kolonisten. Zij begonnen den grond te bebouwen en stichtten een aantal nederzettingen, bewoond door Joden, die teruggekeerd waren naar het land hunner voorvaderen. De „Vergiftige Bron” werd schoongemaakt, en nu zijn haar wateren helder en zoet en voorzien de omliggende nederzettingen van drinkwater. Nu is de vallei, als ik haar beschouwde vanaf den bergtop, als een weelderig tapijt, hier en daar afgezet met nederzettingen van kleine, maar nette huisjes en gezonde, ijverige en tevreden boeren begeben zich dagelijks in hun ontginningswerk. Dergelijke wonderen gebeuren door het geheele land.

Deze schouwspelen deden mij herinneren, dat in de lente van 1840 Apostel Orson Hyde terzijde gezet was om naar Palestina te gaan en dat land toe te wijden voor de vergadering der Joden, met autoriteit welke hem gegeven was door een hemelsche bediening aan Joseph Smith in den Kirtland Tempel, April 1836. Na een zeer moeilijke reis (want reisgelegenheden waren voorheen niet zoo gemakkelijk als nu) bereikte hij zijn bestemming en vroeg op Zondagmorgen 24 Oct. 1841, zoodra de poorten van Jeruzalem geopend waren, klom hij op den Olijfberg, tuurde over het omliggende land en offerde een gebed tot God, het land toewijdende voor de vergadering van Juda en haar herstelling tot de landen, die haar vader Jacob gegeven werden. Dit gebed was in zekeren zin profetisch in karakter en het volgende uittreksel toont aan,

dat de Heere hoorde en nu beantwoordt het gebed Zijns dienstknechts.

„Zelfs dit land, hetwelk eens voortbracht der natuur's rijksten overvloed, en vloeiende was, als het ware, van melk en honig, is in zeker opzicht geslagen geweest met naaktheid en onvruchtbaarheid, sinds het van des moordenaars handen het bloed dronk van Hem, Die nimmer zondigde. Geef daarom, o Heer, in den naam van Uw geliefden Zoon Jezus Christus, dat de naaktheid en onvruchtbaarheid van hetzelfde verwijderd mogen worden, en laat bronnen van levend water voortvloeien, om zijn dorstigen bodem te besproeien. Laat den wijnstok en den olijfboom in hun sterkte voortbrengen, en den vijgeboom bloeien en tieren. Laat het land overvloediglijk vruchtbaar worden, wanneer het bewoond wordt door zijn rechtmatige erfgenamen; laat het wederom met overvloed vloeien om de verloren zonen, die huiswaarts keeren met een geest van genade en smeekingen, te voeden; en laat de wolken op hetzelfde neder doen dalen kracht en voorspoed, en de velden glimlachen van overvloed..... Doet hen neigen om zich te vergaderen tot dit land, volgens Uw Woord..... En schept gij nu eveneens een welbehagen, om de harten der koningen en mogendheden van de aarde met een vriendelijk oog te doen nederblikken op deze plaats, en met een begeerte om Uw rechtvaardige doeleinden in verband hiermede tot stand te brengen.”

Voor hen, die niet de hand van God erkennen, zooals zij verschijnt, schijnt het vreemd dat dit land, door de wending van den oorlog, in handen zou vallen van „koningen en mogendheden der aarde”, die met „vriendelijk oog” nederblikken op hetzelfde. Nog vreemder schijnt het voor hen dat een Jood gekozen zou worden door het Engelsche gouvernement om dat dus verkregen land te besturen. Maar voor hen die de hand van God erkennen in de vervulling der profetieën Zijner dienstknechten, zijn deze gebeurtenissen niet vreemd. Wij, als Heiligen der Laatste Dagen, weten dat deze dingen in vervulling zijn van de profetieën van God's dienstknechten. Wij verwachten hun vervulling en voor ons is het slechts een ander teeken dat de dagen op handen zijn, wanneer de Heere in Zijn heerlijkheid zal verschijnen, met Zich brengende duizenden rechtvaardige Heiligen, die tot hun belooning voortgegaan zijn, om te wonen en regeeren hier op aarde voor duizend jaren.

Heden keeren de Joden weder in getale van meer dan 30 duizend per jaar terug; zij ontginnen de woeste plaatsen. Hun oudere koloniën bezitten groote gymnasiums en bibliotheken en andere schoone gebouwen. Te Jeruzalem is nu juist een uitgebreide en schoone universiteit voltooid. Daar woonde ik een vergadering bij, waar ten minste vijf duizend Joden verzameld waren om een lezing van een beroemd Joodsch professor bij te wonen. Al deze voorspoed der Joden maakt de Arabieren zeer afgunstig en ware

het niet voor de militaire machten van Engeland, zoo zouden er oorlogen en bloedvergieten plaats hebben. Het is dan ook niet moeilijk om te zien, hoe de profetie van Zacharias, die den grooten strijd voorspelde welke te Jeruzalem plaats zal hebben, vervuld zal worden.

Het zou veel plaats in beslag nemen om alle interessante dingen van Palestina te beschrijven; hoe ik den berg der verheerlijking zag; de plaats bezocht waar de vijfduizend gevoed waren; den berg Carmel beklom, waar Elia de vierhonderd priesters van Baäl uitdaagde en daarna vuur van den hemel nederriep om zijn offerande te verteren, tot ten laatste zelfs het altaar, waarop de offerande lag, opgelekt werd door de vlammen.

Van Palestina keerde ik terug tot Italië, waar ik te Rome gelegenheid had om vele dingen te zien, die mijn getuigenis van de waarheid bevestigden en mij een beter begrip gaven van den grooten afval, die over de aarde heerschte gedurende zoovele eeuwen. Ik bezocht de oude catacomben, waar de Christenen van de bedeeling van het midden des tijds hun dooden begroeven en alwaar zij dikwerf heenvloden om de verschrikkelijke vervolgingen te ontkomen, die toen destijds heerschten, onder de regeering der Romeinsche keizers. In één van deze ondergrondsche hollen zag ik een oud doopfont, waar de vroegere Christenen gedoopt werden. Deze catacomben zijn nu in het bezit van monniken, die het doopfont aanwijzen en verhalen hoe er „vroeger” gedoopt werd. Op de vraag waarom deze verordening veranderd is geworden, bleven zij het antwoord schuldig. In sommige oude kerken kunnen schilderijen gezien worden, die den eenvoud der vroegere kerkdiensten aantoonen en tevens dat de vroegere Christenen een juist begrip bezaten omtrent de Godheid, vóór de tegenwoordige leer der Godheid, in vele der zoogenaamde Christelijke kerken onderlicht, ingevoerd was.

Een korte reis van Rome door Zwitserland en Duitschland bracht mij wederom in Nederland, mij verheugende in de versterkte getuigenis van het evangelie, zooals geleerd door de Heiligen der Laatste Dagen, en dankbaar gevoelend voor het voorrecht om de dingen uit de eerste hand te bestudeeren, die ik in boeken gelezen had, waardoor ik in staat gesteld hoop te worden om beter Zijn evangelie te leeren en mijn aandeel in het voortrollen van Zijn groot werk hier op aarde te volbrengen.

.....

WARE RIJKDOM.

Geen man is rijk in den waren zin des woords, totdat hij macht heeft over dood, hel en graf, en hem die de macht des doods heeft, den duivel.

Brigham Young.

.....

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Juni.

AVONDMAALVERS VOOR AUGUSTUS 1926.

Zijn kostbaar bloed, het vloeide vrij,
 Zijn lichaam werd gegeven;
 Doch in Zijn sterven vinden wij
 Als zondaars, weer het leven.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR AUGUSTUS 1926.

(Mattheus 28: 19.)

Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes.

NEPHI, EEN VOORBEELD VAN GELOOF.

Door President Heber J. Grant.

Er is geen ander karakter, waarvan wij een verslag in het Boek van Mormon hebben, dat ik meer bewonder dan dat van Nephi. Het leven van dien man is één van mijn leidende sterren in mijn leven geweest. Zijn geloof, zijn vastberadenheid, zijn geest om den wil van God te doen, heeft mij geïnspireerd om hem in zijn edele voetstappen te volgen. Wij spreken over engelenbezoeken. Welk nut hebben engelengezichten? Zij, die bekend zijn met het Boek van Mormon, weten dat toen God Lehi gebood om van Jeruzalem de platen van Laban te laten halen, sommige van zijn zonen begonnen te murmureeren, maar toen Nephi van den berg naar zijns vaders tent kwam, zeide hij dat hij zou gaan, omdat hij wist „dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden om die geboden te kunnen volbrengen.” Zij gingen; zij faalden en de broeders wenschten terug te keeren tot hun vader in de wildernis. Doch Nephi zeide: „Wij zullen niet tot onzen vader terugkeeren, alvorens wij gedaan hebben hetgeen de Heere ons geboden heeft.” Zij gingen wederom en gaven hun rijkdommen aan Laban, maar werden teruggedreven. Toen sloegen de oudere broederen Nephi en zijn broeder Samuël met een roede en terwijl zij dit deden, stond een engel des Heeren voor hen en bestrafte hen. Doch zoo gauw als hij wederom verdwenen was, na hen verteld te hebben om weder terug te gaan en dat God Laban hen in hun handen zou overleveren, begonnen zij nog eens te murmureeren. Zoo is het geweest door alle eeuwen heen en zoo zal het blijven voor hen, die niet de geboden van God willen onderhouden. Zij mogen engelen zien en visioenen en zij mogen droomen droomen, ja, zelfs den Zoon van God aanschouwen, maar toch zal de Geest van God niet in hun harten branden. Echter zij, die den wil van God doen

en godvruchtige levens leiden, zij zullen groeien en sterk wassen in de getuigenis van het Evangelie en in sterkte en bekwaamheid om Zijn wil te doen.

Nadat de Engel gegaan was, zeiden deze mannen: „Hoe zoude het mogelijk zijn dat de Heere ons Laban overlevert, hem, een machtig man, die over vijftig gebiedt, ja, zelfs vijftig kan dooden? Waarom zou hij ons dan niet om het leven kunnen brengen?” Nephi zeide: „Laat ons terugkeeren naar Jeruzalem en getrouw zijn in het onderhouden van Gods geboden; want hij is machtiger dan de geheele aarde; waarom zal hij niet machtiger zijn dan Laban met zijn vijftig, ja, zelfs met zijn tienduizenden?”

Hier, Heiligen, is de grondtoon! Laat ons beseffen dat God machtiger is dan de geheele aarde. Laat ons beseffen dat als wij getrouw blijven in het onderhouden van God's geboden, dat Zijn beloften tot den uitersten letter toe vervuld zullen worden. Want Hij heeft gezegd dat niet een jotta noch tittel onvervuld zal blijven. De fout is hier, dat velen den booze toestaan hun verstand te verblinden. God heeft ons verteld dat de grootste van alle gaven, die Hij op het menschedom kan uitstorten, is het eeuwig leven. Wij werken voor die groote gave en zij zal de onze zijn, indien wij de geboden van God onderhouden. Maar het zal ons niet baten om alleenlijk belijdenissen af te leggen, of aan de einden der aarde te verkondigen dat dit het evangelie is, doch het zal ons wel baten, indien wij den wil des Heeren volbrengen.

NIEUWS UIT ONS ZENDINGSVELD.

Na in Hoorn en omstreken sinds 1 April gearbeid te hebben en het Evangelie met hun beste krachten verspreid te hebben, werd door ouderlingen F. H. Gunnell en D. Simmons een openbare vergadering gehouden in de zaal van het hotel „De Doelen” te Hoorn, op 20 Juni j.l.

Na gebed en het zingen van eenige liederen, werden de vergaderden door ouderling D. Simmons toegesproken, die een krachtige getuigenis gaf van de echtheid van het Evangelie. Ouderling Gunnell vertelde den aanwezigen hoe de hemelen wederom geopend waren en de grootste vreugde in dit leven verkregen kan worden door dit Evangelie.

Hoewel President Lillywhite moete had ondervonden om de plaats te bereiken door slechte verbinding, was hij toch op tijd om een prachtige uitlegging van het Mormonisme en haar beginselen te geven aan de vergaderden en werd dus het zaad wederom gestrooid onder de menschen en hopen wij dat vroeg of laat dit zaad onder Gods zegen eenige vrucht mag dragen.

AANGEKOMEN.

Den 27sten Juni zijn hier aangekomen ouderlingen G. W. Esplin en R. M. Black en den 11den Juli ouderling J. H. Millburn, om hun krachten ten beste te geven in het verspreiden van het Evangelie in Nederland.

Wij hebben ook het voorrecht U mede te deelen, dat gedurende het bezoek dezer dagen van President Talmage J. D. Lillywhite, zoon van President Lillywhite, werd terzijde gezet en verordineerd als zendeling alhier, en wij zijn verheugd hem als medewerker aldus met ons te hebben.

ONTSLAGEN.

De volgende ouderlingen zijn eervol van hun zendingen hier te lande ontslagen: J. D. Kooyman, Conf.-President van Rotterdam; N. G. Teerlink, vertakkings-president te Schiedam; P. Timmermans, laatst werkzaam te Groningen en Wm. K. Potts, die de laatste paar maanden doorgebracht heeft met het prediken zonder buidel of male, door het noorden van het land.

Zuster M. Stam, die enkele maanden met haar echtgenoot hier vertoefde, is wederom naar Zion teruggekeerd.

BENOEMINGEN ENZ.

Ouderling J. van der Werff is aangesteld als Conf.-President van Rotterdam. Ouderling J. Zilver schoon zal te Groningen werkzaam zijn als Conferentie-President. Ouderling M. Stam is aangewezen om in Dordrecht de vertakking te leiden met ouderling S. Springer. Ouderling J. Ruitenbeek is verplaatst naar Rotterdam en H. Hansen, onlangs aangekomen, is in Groningen werkzaam.

INHOUD.

Ter herinnering aan de Utah-		Nephi, een voorbeeld van	
Pioniers blz.	109	Geloof blz.	222
Afscheidsgroet "	215	Nieuws uit ons Zendingsveld ..	223
Wat ik zag in Egypte en het		Aangekomen "	224
Heilige Land "	217	Ontslagen "	224
Zondagsschoolwerk "	222	Benoemingen enz. "	224

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.